til har nu andre svaret, at »en stor Del af de Børn, der kommer paa Opdragelsesanstalter, kun er *forsømte* Børn, hverken værre eller bedre end Børn i Almindelighed, Børn, der væsentlig trænger til at komme ind under gode og ordnede Forhold, saa kan de rette sig af sig selv, som en Blomst, der kommer fra Skyggen i Solen«. Men forøvrigt vil enhver Skolemand, der har taget sig af andet end selve Undervisningen, mange Gange have haft med Børn at gøre, hvis Karakter var vanskelig. »Haardhed, Grusomhed, Ondskab, Løgnagtighed, Dovenskab o. s. v. findes hos Børn i alle Samfundslag«.

Nu er der jo ogsaa de »Pædagoger«, der overfor den Slags Børn kun kender ét Middel: Straf — haardere og strengere for hver Gentagelse. Det er den juridiske Retfærdighed: hver Forseelse kræver sin Straf. Den koster saa og saa meget.

Ingen af Indsenderne har i et saadant Straffesystem set en pædagogisk Retfærdighed. Snarere har de søgt at trænge ind til de Kilder, hvoraf de vanskelige Egenskaber udsprang. De har da hurtig opdaget, at Motiverne til den samme Handling kan være yderst forskellige. »Det, det ene Barn begaar af Hævnlyst eller Ondskab, kan af det andet blive begaaet af Tankeløshed eller simpelt hen af stærk (maaske ubevidst) Trang til Styrkeprøve, Kraftudfoldelse. I andre Tilfælde er det maaske Videbegærligheden, der i en ubehersket Stund faar Magten over Barnet og faar det til at glemme Forbud og Love.«

Nu er det ganske klart, at der, hvor en tilfældig sammenpakket Flok skal opdrages — en Ting, der for mange af dem er noget ganske nyt — dér kan Straf ikke undværes. Ekstraarbejde — Berøvelse af en Fornøjelse — Isolering — Tab af Tillid og Tillidshverv o. s. v. vil svare til forskellige Forseelser. Men Pryglestraf — hvad svarer den til? Er den ogsaa et nødvendigt og godt Middel?

Flertallet af Indsenderne har ment, at den var nødvendig, men har samtidig hævdet, at den kun bør anvendes yderst sjældent, ved særlig graverende Lejligheder. Det er vist en Mening flere deler, naar én skriver: »Det er Livets egen ubønhørlige Lov: den der ikke vil høre, maa føle«. Thi mens kun enkelte forsvarer »en rask lille Lussing«, er de fleste klar over, at skal der slaas, maa det være uden Hidsighed, og først naar alle gode Midler har vist sig frugtesløse, ɔ: naar Barnet »ikke vil høre«. Til dette ikke sjældne Forsvar for Prygl har nu en Indsender bemærket, at en uforstandig og ilsindet Lærer altid vil kunne skyde sig ind under, at der netop i dette Tilfælde forelaa en Nødstilstand. Hvornaar kan man i det hele vide, om *alle* andre Midler er forsøgte?

Hovedspørgsmaalet er imidlertid, hvorledes Pryglene virker, om det er en Kur, der hjælper ud over Øjeblikket. En Statistik (som vi med en af Indsenderne haardt savner), der viste, at et anseligt Procentantal af Opdragelsesanstalternes Børn var blevet dygtige og hæderlige Mennesker, vilde tvinge Teoretikerne til at bøje sig for den praktiske Erfarings Mænd. Ingen af disse tror dog, at Prygl kan udvikle værdifulde Egenskaber. »Man kan ikke med ondt skabe godt«. De er kun et negativt Middel. Paa ganske enkelte, svage Karakterer — hævder nogle Indsendere — *kan* legemlig Straf virke opdragende ved at være en Afstiver til at holde det daarlige nede. Men »viser det sig, at et vanskeligt Barn har faaet Prygl gentagne Gange i Løbet af et Aar, er der allerede Grund til alvorligt at overveje, om man ikke er inde paa en Skraaplan«.

Det er utvivlsomt rigtigt. Men hvad gør saa den, der i Pryglene har set et sidste Middel, naar ogsaa det glipper? Vil han prygle haardere? Eller vil han ikke netop forsøge en personligere Paavirkning og bygge paa Tillid til de Kræfter, der er, saa en ny Forseelse for Eleven selv staar som et Fald ned til det daarlige i ham — ikke som en Triumf over Opdragerens Paapasselighed.

Desværre har ingen rigtig forsøgt at angive, om der var bestemte Handlinger, de mente krævede Prygl, eller bestemte Karakterer. Alle er dog vist enige om, at Straffen ikke maa have Karakter af Hævn (f. Eks. over Uheld, ituslaaet Porcelæn el. lign.).

Derimod har mange — som ellers tror, at Prygl kan have gode Virkninger — gjort opmærksom paa, at man altid maa være varsom, fordi »der er Karakterer af saa fintfølende Natur, at Straf paa urigtig Maade faar den modsatte Virkning paa dem, avler Trods og Stivsind«. Naar det indvendes, at det dog er særlig vanskelige Børn, der er Tale om, har andre ment, at der netop overfor dem krævedes den største Forsigtighed. En Forstander for en af